

V GRAJSKIH JEČAH

Laci se je prebudil zgodaj. Vsi so še spali. Samo Boro ležišče poleg Tanje je bilo prazno. Nekaj časa je strmel v pajčevinat strop parme in razmišljal, kam neki se je zgubil Bor. Na vsakem izletu so z njim težave. Moral bo razmisliti o tem, ali naj ga obdrži v taborniškem odredu ali ne. Čeprav po srcu sploh ni slab fant. Ampak o tem bo razmišljal drugič. Najprej mora poba živega in zdravega izvleči iz kaše, v katero je zašel.

Lacijo se še sanjalo ni, kam naj bi izginil Bor. Da bi šel kam vasovat, je bilo izključeno. Tanja mu je bila preveč všeč in se je držal kot klop. Smukal se je okoli nje kot večša okoli svetilke. To že ne bo. Je morala biti kakšna pustolovščina vmes. Nekaj takega, kar bi premamilo sedemnajstletnega fanta na nočni potep. A naj je Laci še tako napeto preiščeval, se ni mogel domisliti, kaj bi bilo v Beltincih tako vabljivega, da bi zmamilo fanta v nevarnost. In kje v vasi bi sploh bilo kaj nevarnega?

Pač! Zадnjič sta Uroš in Aleš na koncu sadovnjaka oprezovala za zajci in fazani. Je to zvalo Bora v divji lov? Ga je zasačil nočni lovski čuvaj? Neumnost! Laci je odmahnil z roko. Tudi če si je Bor naredil lok in puščice, ne bi ujel ničesar in bi se že vrnil. Lovski čuvaji pa ponoči raje niso kaj prida hodili po lovišču, ker je bilo preveč divjih lovcev, ki so bili pripravljeni na vse. Za zajca se jim ni splačalo nositi kože naprodaj.

Laci je vzdihnil in se skobacal iz parme. Mimogrede je preštel kolesa in opazil, da eden manjka. Hm, Aleš je

»Pravi!« se je odločila Tanja. »Naj kar sam požre vročo kašo, ki si jo je skuhal. Ampak tiho bom samo do jutra. Če ga zjutraj ne bo, ga moramo poiskati.«

Aleš je pokimal, potem se je potuhnil na ležišču. Je dobro videl Uroša, ki ga je zamišljeno gledal od vrat parme, ker mu ni bilo jasno, zakaj je Aleš vzel svojo odejo in se z Andrejo od njega preselil k Tanji. Grizel je zadnji sendvič pred spanjem in majal z glavo. Ima to kakšno povezavo z Borom?

Na ležišče je prišel tudi Laci. Imel je podolgovat, zaskrbljen obraz. Če ga je kdo kaj vprašal, je odgovoril čisto na kratko. In ko so pogasili luči in polegli, se je še dolgo premetaval. Aleš ga je dobro slišal, saj tudi sam dolgo ni mogel zatisniti očesa, potem pa je nenadoma zaspal, kakor da bi ga kdo treščil po betici.

sinoči trdil, da je šel Bor na sprehod po vasi. S kolesom? Mogoče. Kaj pa, če ima kakšne probleme doma? Da se je odpeljal na postajo in od tam z vlakom v Ljubljano? Laci je odkimal. Nak, to bi povedal. Ne bi kar izginil. Moralo je biti kaj takega, da se ni upal povedati nikomur. Res nikomur? Ali samo Laciju?

Zjutraj moram zaslišati ves odred, si je mislil Laci. Šel je k vodnjaku, nataknil vedro na ključ, kakor so rekli sedem metrov dolgemu drogu, ki je imel na koncu lesen kavelj, na katerega si lahko obesil vedro. Spustil je vedro s ključem v vodnjak, ga spretno potopil, da je zajelo vodo, in potem potegnil kvišku. Kar težko je bilo, deset litrov vode. Ni šala takšno breme navpično potegniti navzgor.

Zlil je vodo v škaf poleg vodnjaka in se umil.

Glava se mu je zbistrila. Ja, to je prava rešitev, je pomislil. Zaslišati mora prav vse. Gotovo kdo ve kaj več o tem, kam se je potepel fakir, vendar se ga ne upa izdati. Vse, kar je prav, ampak zdaj je vrag odnesel šalo. Treba bo z besedo na dan.

Tedaj je Lacija obliil mrzel pot. Kaj pa, če je šel Bor zares na sprehod? Takšen fant je poln energije, pa je hotel pred spanjem še malo dirjati s kolesom ... nesreča ne počiva ... bum! ... rešilci ... bolnišnica ... Seveda, potem je razumljivo, da se ni mogel vrniti domov.

Toda ne! Laci je odmahnil z roko in se sprehajal po dvorišču. Kaj takega v vasi ne bi moglo miniti neopazno. Takoj bi vaški otroci čez sadovnjake in plotove raznesli novico po vsej vasi. Nesreča je izključena, razen če se je odpeljal kam med polja.

Lacija je nekaj dregnilo v nogo. Pogledal je in opazil

Hanija, ki je prišel k njemu in ga s smrčkom suval v nogo, da bi ga opozoril nase.

»Daj mi mir, bolhač!« je siknil Laci proti psu. »Ravno še tebe potrebujem za napoto!«

Hani je tiho zacvilil in se usedel na tla. Laciju je postalo žal, da je bil grob, sklonil se je in črnavsija pogladil po glavi, kar je Hanija takoj spravilo na noge, njegov rep pa v prijateljsko mahanje.

»Oprostite, prijatelj, slabe volje sem,« se mu je opravičeval Laci in ga požgečkal pod brado, kar je imel bolhač najrajši. »Skrbi imam, zverina. O, če bi mi ti lahko pomagali najti Bora. Pa ne bo nič, ker se je odpeljal s kolesom in ne boš našel sledi.«

Pogledal je na uro. Sedem je že bila. Taborniki v parmi so se nemirno premetavali v jutranjem dremežu. Bilo je že preveč svetlo, da bi lahko še trdno spali.

Iz hiše je prišla mama Margit.

»Kaj ne moreš spati po gosposko, Laci?« se je čudila. »Pri toliko otrocih tudi jaz ne bi mogla. Si mi že ti včasih vse živce požrl.« Nasmejala se mu je. »Ampak na koncu si le doštudiral, da nam nisi v sramoto. Tako sva lahko z očetom mirna na stara leta, kajti za kmeta nisi bil nikoli.«

»Eden mi manjka,« je rekel Laci. »Mati, eden od otrok je zvečer izginil in ga še zdaj ni nazaj. Skrbi me.«

Mati je šla v klet poleg hleva, kjer je s pleteno slamnato košaro zajela koruzno zrnje, med katerega je primešala še pšenično.

»Veš,« mu je govorila, »saj si se tudi ti včasih potepel v teh letih in te ni bilo domov do jutra. Ampak domov si vedno našel. Počakaj še, saj bo sam prišel.«